

רע"פ 1183/17 - חוסייני היבא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1183/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשת:

חוסייני היבא

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 19.12.2016, בע"פ 42559-09-16, שניתן על ידי כב' השופט כ' מוסק

בשם המבקשת:

עו"ד סני חורי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט כ' מוסק), מיום 19.12.2016, בע"פ 42559-09-16, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט פ' שטרק), מיום 4.8.2016, בתיק 4727/2015.

רקע והליכים קודמים

2. למבקשת נרשם דו"ח חניה, המהווה כתב אישום, אשר ייחס לה עבירה של החניית רכב בסמוך לתמרור 437, המסמן מקום חניה השמור לרכב של נכה, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, ולסעיף 5(א) לחוק עזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א-1960. מן האמור בכתב האישום עולה, כי ביום 22.6.2015, בשעה 10:50, החנתה המבקשת את רכבה בחניית נכים, בשדרות צ'רצ'יל בירושלים.

3. בדיון שנערך בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, נשמעה עדות הפקח שרשם את הדו"ח למבקשת, ועדותה של המבקשת עצמה. המבקשת טענה להגנה לפי סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שעניינו "טעות במצב דברים", שכן, לטענתה של המבקשת, התמרור במקום בו חנתה היה מוסתר על ידי עץ, ולא היתה אפשרות להבחין בו. עוד במסגרת הדיון שהתקיים, הוגשו לעיונו של בית המשפט לעניינים מקומיים תמונות ממקום החניה, אשר חלקן צולמו על ידי הפקח ואחרות צולמו על ידי המבקשת. לאחר שבית המשפט לעניינים מקומיים נתן את דעתו למכלול הראיות, הורשעה המבקשת, בהכרעת דין מיום 4.8.2016, בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום. זאת, לאחר שבית המשפט לעניינים מקומיים קבע בהכרעת דינו, כי מקום החניה היה מסומן "בפס לבן בולט", אשר היה אמור לעורר את חשדה של המבקשת בנוגע לייעודו של מקום החניה. עוד ציין בית המשפט לעניינים מקומיים, "כי אי תשומת לב אינה מהווה הגנה בעבירה באחריות קפידה". בגזר דין, מאותו היום, חייב בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקשת בתשלום קנס בשיעור 1,000 ₪, ה הזה לסכום הקנס המקורי.

4. המבקשת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, אשר נסב על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. בהודעת הערעור נטען, כי בתמונות שהגיש הפקח לבית המשפט לעניינים מקומיים, לא ניתן לראות את רכבה של המבקשת או את מקום החניה הרלוונטי, וכי "ברור כי מדובר על תמונות ממקום אחר או מזמן אחר". עוד נטען, כי מן התמונות שהגישה המבקשת, "ברור למעלה מכל ספק כי העץ מסתיר לחלוטין [את] השלט [התמרור], וכי לא ניתן לראות כי קיים שלט המייעד את המקום לחניית נכים". בנוסף, טענה המבקשת כי לא השתכלל היסוד העובדתי הדרוש לביצוע העבירה שיוחסה לה, שכן "ברור כי מדובר בטעות/הטעייה של העירייה ששמה שלט במקום שלא ניתן לראות אותו".

5. לאחר שבחן את התמונות שהגישו הצדדים, קבע בית המשפט המחוזי, בפסק דינו, מיום 19.12.2016, כי מדובר בעניין של "זווית צילום". עוד נקבע, כי בתמונה שהגיש הפקח, "נראה התמרור כשהוא עומד לפני העץ, בכיוון מקומות החניה, ועל כן ניתן להבחין בו", ואף ניתן לראות כי "מקומות החניה (שלושה במספר) מסומנים באופן ברור, בשונה ממקומות חניה רגילים". אשר על כן, הטעים בית המשפט המחוזי כי צדק בית המשפט לעניינים מקומיים, עת קבע שהסימון הברור על גבי הכביש חייב את המבקשת "לבדוק האם היא מחנה את רכבה באופן תקין", בעוד שהיא "נקטה בהתנהגות הגובלת בעצימת עיניים או בחוסר אכפתיות". על יסוד האמור, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת.

בקשת רשות הערעור

6. בבקשת רשות הערעור המונחת לפניי, חוזרת המבקשת על הטענות שהעלתה במסגרת הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי. עוד נטען בבקשה, כי עניינה של המבקשת מעלה סוגיה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, והיא "שאלת אחריות הקפידה כפי שמפרש אותה כבוד בית המשפט קמא [בית המשפט המחוזי]". לטענת המבקשת, "אין אחריות קפידה כאשר רשות מקומית גורמת לאדם לטעות ומטעה אותו כדי שלא יוכל לראות תמרור". כמו כן, לטענת המבקשת מתן רשות הערעור, במקרה זה, "נדרשת למניעת עיוות דין".

דיון והכרעה

7. הבקשה שלפניי נסובה, כול כולה, על עניינה הפרטי של המבקשת. עסקינן בבקשה המשיגה, הלכה למעשה, על קביעתיהן העובדתיות של הערכאות הקודמות, והיא אינה מעלה כל סוגיה ציבורית רחבת היקף. בנוסף, אין מתקיימים בבקשה זו שיקולי צדק מיוחדים, המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". מטעמים אלו בלבד, דין הבקשה להידחות (רע"פ 8232/16 שרגל נ' עיריית תל אביב (11.12.2016); רע"פ 7330/15 חננאל נ' עיריית חיפה (2.11.2015); רע"פ 8377/13 ורקשטל נ' עיריית תל אביב-יפו (6.2.2014)). לאור האמור, ומשנראה בבירור כי הבקשה דנן מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, אינני מוצא כל טעם לדון, פעם נוספת, בטענות שהועלו במסגרת הבקשה.

8. הבקשה נדחית, אפוא.

ניתנה היום, י"ב בשבט התשע"ז (8.2.2017).

ש ו פ ט